

Kroppens mekaniske strøg

Billedkunstneren Ruth Campau søger at skabe nærvær og transcendens med en kost, ganske få farver og lærreder på maks. 220 cm i højden.

Interview af Trine Ross, Politiken

Det handler om fladen, om at få malingen op på lærredet. Om at gentage og perfektionere mine bevægelser med kosten til mekaniske strøg. Gentagelserne giver billedets dets indhold" forklarer Ruth Campau, mens solen står skåret ud i vinduerne, næsten så kantet og præcis som fabriksbygningerne overfor hendes værksted. Enkelheden og koncentrationen af indtryk gentager sig indenfor, hvor kun tre værker fylder væggene.

"Det er ikke maleriet som billede jeg er optaget af, altså det afbildende og fortællende maleri og det er heller ikke det 'rene' maleri hvor man renser og minimerer, men derimod et nyt abstrakt og konceptuelt-orienteret maleri, som også involverer kroppens motorik, tiden og det omgivende rum".

Ruth Campaus billeder er blottet for illusion, der er intet andet spor af virkeligheden end den tid, der helt fysisk er fanget i de vertikale farvebaner.

"Jeg skal være total nærværende, ellers går det helt galt, og jeg må starte forfra. En ganske lille fejl, selv i det inderste farvelag, kan nemlig stadig ses i det færdige billede og kan let betyde en 1000 kroneseffel ud af vinduet"

Campau maler sine billeder, mens de ligger fladt på gulvet. Helt fladt, ellers bliver kostens strøg uregelmæssige. Lærredet ligger således sårbart for ujævnheder fra underlaget og åbent for redskabets bevægelser og impulser ovenfra.

"Jeg arbejder med intensiveret tid, for jeg kan ikke komme tilbage og rette noget. Det skal laves i et nu. Arbejdet lader sig ikke genoptage. Og det er netop det nærvær, der for mig er det essentielle. Det er her billedet løfter sig ud over det materielle og søger mod det spirituelle. En form for transcendens eller væren, kan man sige. Den ophobning af energi, der ligger i udførelsen, bliver billedets udtryk. Mit nærvær bliver billedets nærvær i rummet foran beskueren. Mine billeder skal være tilstedeværelser i et rum ".

Det store format

Campau er født 1955 og autodidakt. Med hendes egne ord var hun "ret sent på den " og synes derfor hun var for gammel til at gå på Kunstakademiet. I stedet har hun rejst meget, søgt inspirationer og fundet sin egen vej frem til det udtryk hun i dag er nået til. Ofte er det stor formater, der forholder sig til omgivende rum og dets arkitektur. Maleri der nærmer sig installationen.

"For mig er det vigtigt at lave kunst. Hvis nogen vil købe et af mine billeder, er det sådan set deres problem at finde en plads til det, selvom det ville være perfekt at lave et billede til et specielt givet rum, en udsmykning hjemme hos folk eller på en arbejdsplads"

Campau er aldrig blevet bedt om at udføre den slags udsmykningsopgaver, selvom hendes værker ville gøre sig godt både i et privat hjem eller en større institution.

"Generelt i Danmark er det konceptuelle maleri ikke særlig udbredt. Man vil hellere have noget figurativt og gerne med lidt nordisk melankoli eller dansk hygge, og det handler de her billeder jo ikke om"

"Det er derimod maleriet som objekt, der interesserer mig. Et maleri som har det ekspressive islæt, nemlig penselstrøget, men som dog alligevel er formelt og maskinelt i sin fremtræden. Hele princippet ved det her er, at kroppen afslører sin medvirken i billedet. Jeg skal kunne nå hele billedets længde, og derved opstår en begrænsning: hvor langt kan jeg, med min krop, række ud?"

Derfor er Ruth Campaus billeder maksimalt 220 cm i højden.

"Jeg kan godt lide det store format. Kroppen kan forsvinde ind i et stort billede, fuldstændig omgives af det og man bliver lille selv. Et lille format kan i højere grad rummes i kroppen"

De små detaljer

Men selvom selve udførelsen ikke tager forfærdelig lang tid, er grundlaget for billedet så meget mere gennemtænkt på forhånd. Formatets forhold til rum og arkitektur, dets forhold til til kroppens rækkeevne, og som strategi er farvelagene bygget op efter farveteoretiske grundprincipper, således at billedet foruden sorte og hvide farvelag også indeholder komplementære farvepar. I et maleri som Rød flade I ligger den grønne således inderst, påført ganske ensartet med en vindueskøst. Næste lag er sort, derpå hvidt, og yderst ligger den røde farve, der får sin dybde og variation fra de underliggende lag.

“Jeg kan godt lide at vide, at mine billeder indeholder farvemæssige modsætningsforhold, jeg mener også at det kan mærkes, selvom det måske ikke er umiddelbart synligt. Mine værker er enkle og rene, men de kræver både tid og indlevelse fra beskueren. Det er de små detaljer og sansningen, der giver oplevelsen.

“Hvilke associationer han eller hun så måtte få, er til gengæld ikke mit bord. De er et tilbud om at opleve egen tilstedeværelse, et tilbud om fordybelse. Det er ikke billeder der råber op, det er ikke billeder der giver svar, men jeg håber de kan afstedkomme spørgsmål om skabelse, udspring og væren”

PAINTBOX

Ruth Campau har taget initiativet til det nyligt åbnede kunststed PAINTBOX i Bredgade 65 B.

“Refleksioner over maleriets status og maleriet som medie er jo et tilbagevendende og påtrængende spørgsmål for alle malere. Det ultimative maleri findes ikke og det er omsonst at tale om maleriets død. Som sådan er maleriet en praksis, der hele tiden defineres i forhold til de øvrige kunstformer og til den generelle udvikling i samfundet i det hele taget. Det konceptuelle maleri reflekterer over sine egne muligheder. Derfor har jeg sammen med fem kollegaer forsøgt at skabe en ramme for dette maleri, for det mangler virkelig i København “

PAINTBOX hedder udstillingsprojektet, som består af syv udstillinger. En gruppeudstilling, hvor alle deltagende kunstnere blev præsenteret, er netop afsluttet. Herefter følger seks seperatudstillinger. Projektet varer til 25 marts 2000. Ruth Campaus seperatudstilling løber fra 4. til 26 februar 2000.

PAINTBOX består foruden Ruth Campau selv af malerne Michael Mørk, Bodil Nielsen, Signe Guttormsen, Torgny Wilcke og Jasper Bøye.

www.paintbox2000.dk